

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera întâi)

19 ianuarie 2016*

„Concurență — Înțelegeri — Piața proiectelor referitoare la instalații de comutație cu izolație în gaz — Decizie adoptată în urma anulării în parte a deciziei inițiale de către Tribunal — Amenzi — Obligația de motivare — Principiul bunei administrări — Dreptul la apărare — Egalitate de tratament — Proportionalitate — Eroare de apreciere — Quantum de plecare — Gradul de contribuție la încălcare — Coeficient de descurajare”

În cauza T-409/12,

Mitsubishi Electric Corp., cu sediul la Tokyo (Japonia), reprezentată de R. Denton, de J. Vyavaharkar, de R. Browne, de L. Philippou, de M. Roald, de J. Robinson, solicitors, și de K. Haegeman, avocat,

reclamantă,

împotriva

Comisiei Europene, reprezentată de N. Khan și de P. van Nuffel, în calitate de agenți,

pârâtă,

având ca obiect, cu titlu principal, o cerere de anulare a Deciziei C(2012) 4381 a Comisiei din 27 iunie 2012 de modificare a Deciziei C(2006) 6762 final din 24 ianuarie 2007 privind o procedură de aplicare a articolului 81 [CE] (devenit articolul 101 TFUE) și a articolului 53 din Acordul privind SEE în măsura în care Mitsubishi Electric Corp. și Toshiba Corp. erau destinate ale acesteia (cazul COMP/39.966 – Instalații de comutație cu izolație în gaz – Amenzi), în măsura în care aceasta vizează reclamanta și, cu titlu subsidiar, o cerere de modificare a articolului 1 din aceeași decizie în vederea anulării sau, în caz contrar, a reducerii quantumului amenzii aplicate reclamantei,

TRIBUNALUL (Camera întâi),

compus din domnul H. Kanninen, președinte, doamna I. Pelikánová (raportor) și domnul E. Buttigieg, judecători,

grefier: doamna S. Spyropoulos, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 21 aprilie 2015,

pronunță prezenta

* Limba de procedură: engleza.

Hotărâre

Istoricul cauzei

- 1 Reclamanta, Mitsubishi Electric Corp., este o societate japoneză care își desfășoară activitatea în diferite sectoare și în special în domeniul instalațiilor de comutație cu izolație în gaz (denumite în continuare „GIS”). În intervalul octombrie 2002-aprilie 2005, activitatea acesteia în sectorul GIS era realizată de o societate comună, TM T&D Corp., deținută în părți egale cu Toshiba Corp. și dizolvată în anul 2005.
- 2 La 24 ianuarie 2007, Comisia Comunităților Europene a adoptat Decizia C(2006) 6762 final privind o procedură de aplicare a articolului 81 [CE] și a articolului 53 din Acordul privind SEE (cazul COMP/F/38.899 – Instalații de comutație cu izolație în gaz) (denumită în continuare „Decizia din 2007”).
- 3 În Decizia din 2007, Comisia a constatat că o încălcare unică și continuă a articolului 81 CE și a articolului 53 din Acordul privind Spațiul Economic European existase pe piața GIS din Spațiul Economic European (SEE) între 15 aprilie 1988 și 11 mai 2004 și a aplicat destinatelor deciziei menționate, care erau producători europeni și japonezi de GIS, amenzi al căror quantum fusese calculat prin aplicarea metodologiei expuse în Liniile directoare privind metoda de stabilire a amenzilor aplicate în temeiul articolului 15 alineatul (2) din Regulamentul nr. 17 și al articolului 65 alineatul (5) din Tratatul CECO (JO 1998, C 9, p. 3, Ediție specială, 08/vol. 3, p. 69, denumite în continuare „Liniile directoare privind calcularea amenzilor”), precum și în Comunicarea Comisiei privind imunitatea la amenzi și reducerea quantumului amenzilor în cauzele referitoare la înțelegeri (JO 2002, C 45, p. 3).
- 4 Încălcarea vizată de Decizia din 2007 cuprindea trei elemente esențiale:
  - un acord semnat la Viena la 15 aprilie 1988 (denumit în continuare „acordul GQ”) având ca obiect atribuirea proiectelor referitoare la GIS la scară mondială potrivit regulilor convenite, pentru a menține cotele care reflectă într-o mare măsură cotele de piață istorice estimate; acordul, care era aplicabil în lumea întreagă, cu excepția Statelor Unite, a Canadei, a Japoniei și a 17 țări din Europa Occidentală, se baza pe atribuirea unei „cote asociate japoneze” producătorilor japonezi și a unei „cote asociate europene” producătorilor europeni;
  - o înțelegere paralelă (denumită în continuare „înțelegerea comună”) în temeiul căreia, pe de o parte, proiectele privind GIS situate în Japonia și în țările membrilor europeni ai înțelegerii (denumiți în continuare „țările constructoare”) erau rezervate membrilor japonezi și, respectiv, membrilor europeni ai cartelului și, pe de altă parte, proiectele privind GIS situate în celelalte țări europene erau deopotrivă rezervate grupului european, producătorii japonezi angajându-se să nu depună oferte pentru proiectele situate în Europa; cu toate acestea, în schimbul acestui angajament, astfel de proiecte trebuiau să fie notificate grupului japonez și imputate asupra „cotei asociate europene” prevăzute de acordul GQ (denumite în continuare „notificarea” și „contabilizarea”);
  - un acord semnat la Viena la 15 aprilie 1988 și intitulat „E-Group Operation Agreement for GQ-Agreement” (denumit în continuare „acordul EQ”), semnat de membrii grupului european al producătorilor și având ca obiect împărțirea proiectelor referitoare la GIS atribuite grupului menționat în temeiul acordului GQ.
- 5 La articolul 1 din Decizia din 2007, Comisia a constatat că reclamanta participase la încălcare în perioada 15 aprilie 1988-11 mai 2004.

- 6 Pentru încălcarea menționată la articolul 1 din Decizia din 2007, prin articolul 2 din Decizia din 2007 s-a aplicat reclamantei o amendă în cuantum de 118 575 000 de euro, din care cuantumul de 4 650 000 de euro, care corespunde încălcării săvârșite de TM T&D, urma să fie plătit în solidar cu Toshiba.
- 7 La 18 aprilie 2007, reclamanta a introdus o acțiune împotriva Deciziei din 2007.
- 8 Prin Hotărârea din 12 iulie 2011, Mitsubishi Electric/Comisia (T-133/07, Rep., EU:T:2011:345), pe de o parte, Tribunalul a respins acțiunea reclamantei în măsura în care viza anularea articolului 1 din Decizia din 2007. Pe de altă parte, acesta a anulat articolul 2 literele (g) și (h) din Decizia din 2007, în măsura în care o viza pe reclamantă, pentru motivul că Comisia încălcase principiul egalității de tratament prin alegerea, în cadrul calculării cuantumului amenzii, a unui an de referință pentru reclamantă care era diferit de cel ales pentru participanții europeni la încălcare.
- 9 La 22 septembrie 2011, reclamanta a formulat recurs la Curte împotriva Hotărârii Mitsubishi Electric/Comisia, punctul 8 de mai sus (EU:T:2011:345).
- 10 La 15 februarie 2012, Comisia a trimis reclamantei o scrisoare privind situația de fapt care arăta că aceasta intenționa să adopte o nouă decizie de aplicare a unei amenzi (denumită în continuare „scrisoarea privind situația de fapt”). Comisia a expus faptele care erau, în opinia sa, relevante pentru calcularea cuantumului acestei amenzi, ținând seama de Hotărârea Mitsubishi Electric/Comisia, punctul 8 de mai sus (EU:T:2011:345).
- 11 La 16 martie 2012, reclamanta și-a prezentat observațiile referitoare la scrisoarea privind situația de fapt.
- 12 La 8 iunie 2012, a avut loc o reuniune între reprezentanții reclamantei și echipa Comisiei responsabilă de caz.
- 13 Prin Decizia C(2012) 4381 a Comisiei din 27 iunie 2012 de modificare a Deciziei din 2007 în măsura în care reclamanta și Toshiba erau destinatarii acesteia (cazul COMP/39.966 – Instalații de comutație cu izolație în gaz – Amenzi) (denumită în continuare „decizia atacată”), articolul 2 din Decizia din 2007 a fost modificat prin adăugarea de noi puncte la literele (g) și (h). La litera (g), reclamantei i-a fost aplicată o amendă în cuantum de 74 817 000 de euro ca unică răspunzătoare. La litera (h), reclamantei i-a fost aplicată o amendă în cuantum de 4 650 000 de euro, în solidar cu Toshiba.
- 14 Pentru a remedia inegalitatea de tratament criticată de Tribunal în Hotărârea Mitsubishi Electric/Comisia, punctul 8 de mai sus (EU:T:2011:345), Comisia s-a întemeiat, în decizia atacată, pe cifrele de afaceri privind GIS globale pentru anul 2003. În măsura în care, în cursul acestui an, activitățile în materie de GIS ale reclamantei și ale Toshiba erau exercitate de TM T&D, Comisia a luat în considerare cifra sa de afaceri pentru anul 2003 [considerentele (59) și (60) ale deciziei atacate].
- 15 Astfel, în primul rând, în cadrul tratamentului diferențiat vizând reflectarea contribuțiilor respective ale diferitor participanți la înțelegere, Comisia a calculat cota de piață a TM T&D în anul 2003 în privința GIS (15 %-20 %) și a clasificat-o în a doua categorie conform clasificării stabilite în considerentele (482)-(488) ale Deciziei din 2007. În consecință, un cuantum ipotetic de plecare de 31 000 000 de euro a fost atribuit TM T&D [considerentul (61) al deciziei atacate].
- 16 În al doilea rând, pentru a reflecta capacitatea inegală a reclamantei și a Toshiba de a contribui la încălcare în perioada care a precedat crearea TM T&D, cuantumul de plecare al amenzii celei din urmă a fost repartizat între acționarii săi proporțional cu vânzările lor respective de GIS în anul 2001, ultimul an complet care a precedat crearea TM T&D. În consecință, reclamantei i-a fost atribuit un cuantum de plecare de 20 136 801 euro, iar Toshiba un cuantum de plecare de 10 863 199 de euro [considerentele (62) și (63) ale deciziei atacate].

- 17 În al treilea rând, pentru a asigura amenzii un efect descurajator, Comisia a aplicat un coeficient de descurajare de 1,5 reclamantei, în temeiul cifrei sale de afaceri pentru anul 2005 [considerentele (69)-(71) ale deciziei atacate].
- 18 În al patrulea rând, pentru a reflecta durata încălcării în perioada care a precedat crearea TM T&D, quantumul de plecare al reclamantei a fost majorat cu 140 % [considerentele (73)-(76) ale deciziei atacate].
- 19 În al cincilea rând, pentru a reflecta durata încălcării în perioada de activitate a TM T&D, reclamantei și Toshiba le-a fost aplicat, în solidar, un quantum corespunzător la 15 % din quantumul ipotetic de plecare al TM T&D [considerentul (77) al deciziei atacate].
- 20 În sfârșit, în al șaselea rând, quantumul amenzii în solidar a fost multiplicat cu coeficientul de descurajare al reclamantei și quantumul rezultat din această multiplicare ce depășea quantumul amenzii în solidar i-a fost aplicat cu titlu individual [considerentul (78) al deciziei atacate].

Procedura și concluziile părților

- 21 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 12 septembrie 2012, reclamanta a introdus prezenta acțiune.
- 22 Prin scrisoarea din 8 ianuarie 2013, reclamanta a renunțat la depunerea replicii.
- 23 Prin Ordonanța președintelui Camerei a patra a Tribunalului din 21 februarie 2013, procedura a fost suspendată până la pronunțarea hotărârii în cauza C-489/11 P, Mitsubishi Electric Corp./Comisia.
- 24 Întrucât compunerea camerelor Tribunalului a fost modificată, judecătorul raportor a fost repartizat Camerei întâi, căreia, în consecință, i-a fost atribuită prezenta cauză.
- 25 Prin Hotărârea din 19 decembrie 2013, Siemens/Comisia (C-239/11 P, C-489/11 P și C-498/11 P, EU:C:2013:866), Curtea a respins recursul formulat de reclamantă împotriva Hotărârii Mitsubishi Electric/Comisia, punctul 8 de mai sus (EU:T:2011:345). În consecință, procedura în prezenta cauză a fost reluată.
- 26 Pe baza raportului judecătorului raportor, Tribunalul (Camera întâi) a decis, la 3 februarie 2015, deschiderea procedurii orale și, în cadrul măsurilor de organizare a procedurii prevăzute la articolul 64 din Regulamentul de procedură al Tribunalului din 2 mai 1991, a invitat părțile să depună un document și le-a adresat întrebări în scris. Părțile au dat curs cererilor Tribunalului în termenul acordat.
- 27 Reclamanta solicită Tribunalului:
- anularea deciziei atacate în măsura în care o privește;
  - cu titlu subsidiar, modificarea articolului 1 din decizia atacată în vederea anulării sau, în caz contrar, a reducerii quantumului amenzii care i-a fost aplicată;
  - obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.
- 28 Comisia solicită Tribunalului:
- respingerea acțiunii ca fiind în parte vădit inadmisibilă și în parte vădit nefondată;

— obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

În drept

Cu privire la cererea principală, prin care se solicită anularea deciziei atacate

- 29 În cererea sa introductivă, reclamanta invocă nouă motive în susținerea cererii sale principale. Primul motiv este întemeiat pe o încălcare a obligației de motivare, a principiului bune administrări și a dreptului la apărare al reclamantei. Al doilea motiv este întemeiat pe o încălcare a obligației de motivare, a principiului egalității de tratament și a principiului proporționalității în ceea ce privește calcularea coeficientului de descurajare. Al treilea motiv este întemeiat pe o încălcare a principiului proporționalității întrucât Comisia a calculat quantumul amenzii reclamantei în același mod ca și quantumul amenzilor producătorilor europeni. Al patrulea motiv este întemeiat pe faptul că Comisia ar fi săvârșit o eroare întrucât s-a abținut să ia în considerare elemente de probă tehnice și economice cu ocazia determinării efectului comportamentului reclamantei și cu ocazia calculării quantumului amenzii aplicate acesteia. Al cincilea motiv este întemeiat pe o eroare în determinarea duratei încălcării. Al șaselea motiv este întemeiat pe o încălcare a principiului egalității de tratament și a principiului proporționalității cu ocazia stabilirii proporțiilor din quantumul de plecare al TM T&D care urma să fie repartizat între reclamantă și Toshiba. Al șaptelea motiv este întemeiat pe o încălcare a obligației de motivare și a dreptului la apărare al reclamantei în ceea ce privește stabilirea proporțiilor din quantumul de plecare al TM T&D care urma să fie repartizat între reclamantă și Toshiba. Al optulea motiv este întemeiat pe o încălcare a principiului egalității de tratament și a principiului proporționalității în ceea ce privește metoda de atribuire a unui quantum de plecare reclamantei pentru perioada anterioară înființării TM T&D. Al nouălea motiv este întemeiat pe o încălcare a obligației de motivare și a dreptului la apărare al reclamantei în ceea ce privește metoda de atribuire a unui quantum de plecare reclamantei pentru perioada anterioară înființării TM T&D.
- 30 Ca răspuns la întrebarea scrisă a Tribunalului, reclamanta a declarat că, în urma pronunțării Hotărârii Siemens/Comisia, punctul 25 de mai sus (EU:C:2013:866), renunța la al cincilea său motiv. În consecință, se impune numai să se examineze motivele întâi-al patrulea și al șaselea-al nouălea. În această privință, Tribunalul consideră oportun să examineze, în primul rând, pe cel dintâi, al șaptelea și al nouălea motiv, care vizează procedura care a condus la adoptarea deciziei atacate și a motivării acesteia, în al doilea rând, al optulea și al șaselea motiv, care privesc stabilirea quantumului de plecare al reclamantei prin raportare la quantumul ipotetic de plecare al TM T&D, în al treilea rând, al treilea și al patrulea motiv, care privesc contribuția relativă a reclamantei la încălcare și, în al patrulea rând, cel de al doilea motiv, care privește stabilirea coeficientului de descurajare aplicat reclamantei.

Cu privire la primul motiv, întemeiat pe o încălcare a obligației de motivare, a principiului bune administrări și a dreptului la apărare al reclamantei

- 31 Prin intermediul primului motiv, reclamanta susține că, la calcularea quantumului amenzii care i-a fost aplicată, Comisia a încălcat obligația de motivare, principiul bune administrări și dreptul său la apărare.
- 32 Astfel, potrivit reclamantei, reiese din Comunicarea Comisiei privind cele mai bune practici de desfășurare a procedurilor inițiate în aplicarea articolelor 101 [TFUE] și 102 [TFUE] (JO 2011, C 308, p. 6) că, pentru a asigura o mai mare transparență, Comisia trebuie să includă în comunicarea privind obiecțiunile sau, dacă este cazul, în scrisoarea privind situația de fapt un anumit număr de elemente pertinente pentru calcularea quantumului amenzii, cum ar fi cifre referitoare la vânzări.

- 33 Or, în speță, metoda de calcul al quantumului amenzii nu ar fi clar explicată în considerentele (51)-(85) ale deciziei atacate și nu ar putea, așadar, să fie înțeleasă de reclamantă, întrucât Comisia nu a expus nici raționamentul său, nici etapele esențiale pe care le-a urmat. Procedând astfel, Comisia ar fi încălcat de asemenea principiul bunei administrări.
- 34 Mai concret, reclamanta susține că decizia atacată este insuficient motivată în ceea ce privește, mai întâi, dimensiunea pieței geografice, în al doilea rând, tratamentul diferențiat, în al treilea rând, stabilirea quantumului de plecare al amenzii aplicate TM T&D și caracterul său adecvat și, în al patrulea rând, alegerea coeficientului de descurajare care îi este aplicabil și caracterul său adecvat.
- 35 În plus, reclamanta susține că, atât în comunicarea privind obiecțiunile din 20 aprilie 2006, trimisă în cadrul procedurii care a condus la adoptarea Deciziei din 2007 (denumită în continuare „comunicarea privind obiecțiunile din 2006”), cât și în schimburile care au precedat adoptarea deciziei atacate, Comisia nu i-a semnalat că intenționa să aplice coeficientul de descurajare inclusiv pentru perioada de activitate a TM T&D.
- 36 Comisia contestă temeinicia argumentelor reclamantei.
- 37 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că, în argumentația sa, reclamanta confundă critici întemeiate pe o încălcare a dreptului său la apărare în procedura care a condus la adoptarea deciziei atacate cu cele vizând pretense vicii de motivare ale acestei din urmă decizii. Or, întrucât aceste critici sunt distincte, se impune să fie examinate separat.
- Cu privire la criticile vizând o încălcare a dreptului la apărare al reclamantei
- 38 Potrivit jurisprudenței, respectarea dreptului la apărare impune ca, în cursul procedurii administrative, persoanei interesate să i se fi oferit posibilitatea să își exprime în mod util punctul de vedere asupra realității și a pertinentei faptelor și a circumstanțelor invocate, precum și asupra înscrisurilor reținute de Comisie în susținerea afirmației sale privind existența unei încălcări a tratatului (Hotărârea din 7 ianuarie 2004, Aalborg Portland și alții/Comisia, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P și C-219/00 P, Rec., EU:C:2004:6, punctul 66).
- 39 În speță, cu titlu introductiv, trebuie să se arate că, în măsura în care decizia atacată constituie în mod explicit o decizie de modificare a Deciziei din 2007, procedura adoptării sale se înscrie în prelungirea procedurii care a condus la adoptarea Deciziei din 2007. În aceste împrejurări, în măsura în care nu sunt repuse în discuție prin Hotărârea Mitsubishi Electric/Comisia, punctul 8 de mai sus (EU:T:2011:345), nici Decizia din 2007, nici măsurile pregătitoare care au precedat adoptarea sa, printre care comunicarea privind obiecțiunile din 2006, pot fi luate în considerare pentru a verifica respectarea dreptului la apărare al reclamantei în procedura care a condus la adoptarea deciziei atacate.
- 40 În primul rând, reclamanta susține, astfel cum s-a arătat la punctul 32 de mai sus, că Comunicarea privind cele mai bune practici impune Comisiei să comunice întreprinderilor vizate un anumit număr de elemente pertinente pentru calcularea quantumului amenzii, cum ar fi cifre referitoare la vânzări.
- 41 Fără a fi necesar să se examineze, în acest context, argumentul Comisiei prin care contestă caracterul obligatoriu al Comunicării privind cele mai bune practici, trebuie să se arate că reiese din observațiile reclamantei referitoare la scrisoarea privind situația de fapt că aceasta a fost în măsură să își susțină punctul de vedere, în mod detaliat, cu privire la diferitele etape ale calculării quantumului amenzii care urma să îi fie aplicată. În ceea ce privește, mai precis, cifrele de vânzări pertinente, răspunsul menționat se referă în mod explicit atât la cifrele de vânzări ale TM T&D, cât și la cele ale

reclamantei și ale Toshiba care urmau să fie utilizate la calcularea cuantumului amenzii, ceea ce implică faptul că reclamanta era în măsură să identifice elementele pertinente pentru calculul menționat și să își prezinte observațiile cu privire la acest aspect.

- 42 Această constatare este susținută de procesul-verbal intern al Comisiei pentru reuniunea din 8 iunie 2012, care menționează discuții detaliate între reclamantă și Comisie cu privire la diferitele etape ale calculării cuantumului amenzii care urma să fie aplicată reclamantei.
- 43 În aceste circumstanțe, trebuie să se concluzioneze că reclamanta nu a stabilit că Comisia i-ar fi încălcat dreptul la apărare prin omisiunea de a-i comunica elemente pertinente în scopul calculării cuantumului amenzii și în special cifre referitoare la vânzări.
- 44 În al doilea rând, astfel cum s-a arătat la punctul 35 de mai sus, reclamanta critică, în esență, faptul că Comisia nu a avertizat-o că intenționa să asigure efectul descurajator al amenzii prin impunerea unui quantum suplimentar al amenzii de 2 325 000 de euro, rezultând din impunerea coeficientului de descurajare care îi era aplicabil pentru perioada de activitate a TM T&D, vizat la punctul 20 de mai sus (denumit în continuare „cuantrumul suplimentar”).
- 45 În această privință, *primo*, la punctul 9.2 din comunicarea privind obiecțiunile din 2006, Comisia a anunțat că intenționa să impună amenzi destinatarilor documentului menționat și a amintit, printre factorii esențiali pentru stabilirea cuantumului acestor amenzi, dorința de a asigura efectul descurajator al acestora.
- 46 *Secundo*, în considerentul (491) al Deciziei din 2007, Comisia a stabilit coeficientul de descurajare aplicabil reclamantei. În considerentul (503) al aceleiași decizii, Comisia a reținut în mod explicit că un quantum suplimentar, calculat în temeiul aceluiași coeficient, urma să fie aplicat reclamantei pentru perioada de activitate a TM T&D. În lumina acestor considerente, reclamanta era, așadar, în măsură să înțeleagă că Comisia intenționa să asigure efectul descurajator al amenzii și în ceea ce privește perioada de activitate a TM T&D.
- 47 *Tertio*, niciun element din Hotărârea Mitsubishi Electric/Comisia, punctul 8 de mai sus (EU:T:2011:345), nu permite să se considere că alegerea Comisiei de a asigura efectul descurajator al amenzii aplicate reclamantei și în ceea ce privește perioada de activitate a TM T&D ar fi ilegală sau inadecvată, întrucât hotărârea menționată nu se referă la acest aspect.
- 48 *Quarto*, rezultă din observațiile reclamantei referitoare la scrisoarea privind situația de fapt că aceasta prezuma, pe baza considerentelor (489) și (503) ale Deciziei din 2007, că maximum 15 % din cuantumul ipotetic de plecare al TM T&D urma să fie aplicat ca amendă pentru perioada de activitate a acesteia din urmă, „înțelegându-se că, în cazul în care [ar exista] un coeficient de descurajare [al reclamantei], acesta [ar urma] să fie aplicat”. Astfel, rezultă în mod explicit din declarațiile proprii ale reclamantei că aceasta presupunea că Comisia urma să îi aplice coeficientul de descurajare pentru perioada de activitate a TM T&D, impunându-i, astfel, cuantumul suplimentar.
- 49 *Quinto*, procesul-verbal intern al Comisiei pentru reuniunea din 8 iunie 2012 menționează în mod explicit că, în opinia acesteia, nu era necesară schimbarea parametrilor de calcul al cuantumului amenzii reținuți în Decizia din 2007 care nu fuseseră criticați de Tribunal și că unica modificare a metodologiei trebuia, în consecință, să vizeze anul de referință. Or, astfel cum s-a constatat la punctele 46 și 47 de mai sus, coeficientul de descurajare a fost aplicat de Comisie perioadei de activitate a TM T&D în Decizia din 2007, fără ca acest element al calculului cuantumului amenzii să fi fost criticat ulterior de Tribunal.

- 50 În aceste împrejurări, este necesar să se considere că poziția exprimată de Comisie cu ocazia reuniunii din 12 iunie 2012 confirma celelalte elemente pertinente din care rezulta că aceasta intenționa să aplice coeficientul de descurajare pentru perioada de activitate a TM T&D și, prin urmare, să aplice reclamantei quantumul suplimentar.
- 51 Având în vedere cele de mai sus, este necesar să se concluzioneze că, de la data comunicării privind obiecțiunile din 2006, reclamanta era la curent cu faptul că Comisia intenționa să asigure efectul descurajator al amenzii aplicate. Cel puțin de la data Deciziei din 2007, reclamanta era în măsură să înțeleagă că această intenție implica impunerea unui quantum suplimentar pentru perioada de activitate a TM T&D. Această intenție nu a fost repusă în discuție de Hotărârea Mitsubishi Electric/Comisia, punctul 8 de mai sus (EU:T:2011:345), și a fost reafirmată atât în scrisoarea privind situația de fapt, după cum confirmă observațiile reclamantei cu privire la această scrisoare, cât și în cadrul reuniunii din 12 iunie 2012.
- 52 În aceste împrejurări, argumentele reclamantei nu permit să se stabilească faptul că dreptul său la apărare ar fi fost încălcat în ceea ce privește intenția Comisiei de a-i impune quantumul suplimentar.
- Cu privire la criticile referitoare la motivarea deciziei atacate
- 53 Potrivit jurisprudenței, motivarea impusă la articolul 296 TFUE trebuie să menționeze, în mod clar și neechivoc, raționamentul instituției care a emis actul, astfel încât să dea posibilitatea persoanelor interesate să ia cunoștință de justificările măsurii luate pentru a-și apăra drepturile, iar instanței Uniunii să își exercite controlul (a se vedea prin analogie Hotărârea din 18 septembrie 2003, Volkswagen/Comisia, C-338/00 P, Rec., EU:C:2003:473, punctul 124 și jurisprudența citată). Deși, în temeiul articolului 296 TFUE, Comisia este obligată să menționeze elementele de fapt și de drept de care depinde justificarea deciziei și considerațiile juridice care au determinat-o să o adopte, această dispoziție nu impune luarea în discuție a tuturor aspectelor de fapt și de drept care ar fi fost analizate în cursul procedurii administrative (a se vedea prin analogie Hotărârea Volkswagen/Comisia, citată anterior, EU:C:2003:473, punctul 127 și jurisprudența citată). Cerința motivării trebuie apreciată în funcție de împrejurările cauzei, în special de conținutul actului, de natura motivelor invocate și de interesul de a primi explicații propriu destinatarilor sau altor persoane vizate în mod direct și individual de acest act (a se vedea Hotărârea din 2 aprilie 1998, Comisia/Sytraval și Brink's France, C-367/95 P, Rec., EU:C:1998:154, punctul 63 și jurisprudența citată). Jurisprudența care precede este aplicabilă, prin analogie, deciziilor Comisiei de constatare a unei încălcări a articolului 53 alineatul (1) din Acordul privind Spațiul Economic European.
- 54 În acest context, trebuie amintit că decizia atacată prevede în mod explicit că reprezintă o decizie de modificare a Deciziei din 2007, în ceea ce privește amenzile aplicate reclamantei și Toshiba. În aceste împrejurări, motivarea Deciziei din 2007, în măsura în care nu a fost afectată de Hotărârea Mitsubishi Electric/Comisia, punctul 8 de mai sus (EU:T:2011:345), și nu este contrazisă de formularea deciziei atacate, poate fi luată în considerare în cadrul examinării prezentului motiv.
- 55 Cu titlu prealabil, trebuie amintit că argumentul introductiv al reclamantei, exprimat la punctul 32 de mai sus, potrivit căruia metoda de calcul al quantumului amenzii nu ar fi clar explicată și nu poate, așadar, să fie înțeleasă de aceasta, este prea general pentru a putea face obiectul unei examinări și, prin urmare, este inadmisibil în temeiul articolului 44 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul de procedură din 2 mai 1991, aplicabil în ceea ce privește admisibilitatea prezentei acțiuni (a se vedea Ordonanța din 7 septembrie 2010, Norilsk Nickel Harjavalta și Umicore/Comisia, T-532/08, Rep., EU:T:2010:353, punctul 70 și jurisprudența citată).
- 56 În orice caz, o examinare globală a motivării calculului quantumului amenzii în decizia atacată nu arată că aceasta ar fi insuficientă sau incoerentă, Comisia explicând diferenții factori luați în considerare și diferitele operații intermediare ale calculului.

- 57 În primul rând, în ceea ce privește argumente mai concrete, reclamanta susține că, în pofida interdicției din considerentul (55) al deciziei atacate, potrivit căruia dimensiunea pieței geografice relevante este luată în considerare pentru a aprecia gravitatea încălcării, punctul din aceeași decizie referitor la gravitatea încălcării nu explică în ce mod a fost determinată dimensiunea pieței geografice și nici în ce stadiu aceasta a fost luată în considerare pentru aprecierea gravității. În această privință, simpla indicație potrivit căreia activitățile ilegale ar acoperi ansamblul SEE nu ar fi suficientă.
- 58 În această privință, trebuie să se arate că, astfel cum susține Comisia, reiese din teza introductivă a considerentului (56) al deciziei atacate că constatările referitoare la gravitatea încălcării sunt efectuate „în lumina faptelor stabilite” în Decizia din 2007. Or, rezultă din considerentul (478) al acestei din urmă decizii că piața geografică relevantă este piața SEE și că dimensiunea acestei piețe în anul 2003, determinată pe baza datelor comunicate de întreprinderile vizate, era de aproximativ 320 de milioane de euro, fără ca aceste constatări să fi fost puse sub semnul întrebării de Hotărârea Mitsubishi Electric/Comisia, punctul 8 de mai sus (EU:T:2011:345). În plus, rezultă în mod clar din considerentul (483) al Deciziei din 2007 că dimensiunea pieței geografice relevante a fost luată în considerare cu ocazia stabilirii cuantumurilor de plecare aplicabile diferitor întreprinderi.
- 59 În al doilea rând, reclamanta susține că tratamentul diferențiat nu se bazează pe nicio explicație clară și precisă, întrucât decizia atacată nu explică modul în care cifrele de vânzări mondiale au fost utilizate pentru a stabili grupele care figurează în Decizia din 2007. În plus, considerentul (61) al deciziei atacate face trimitere la considerentul (484) al Deciziei din 2007, care se referă la relevanța valorii de piață în SEE. Potrivit reclamantei, o astfel de trimitere este viciată de absența unor indicații cu privire la dimensiunea pieței geografice relevante, denunțată la punctul 57 de mai sus.
- 60 În această privință, pe de o parte, rezultă din considerentele (57)-(61) ale deciziei atacate coroborate cu considerentele (483)-(488) ale Deciziei din 2007 că cifrele de vânzări mondiale din anul 2003 ale diferitor întreprinderi vizate, printre care cea a TM T&D, au fost utilizate pentru a calcula cotele lor din piața mondială, în funcție de care acestea au fost clasificate în grupe cu quantumuri de plecare distincte. O asemenea motivare este suficientă în lumina jurisprudenței amintite la punctul 53 de mai sus.
- 61 Pe de altă parte, în măsura în care s-a constatat la punctul 58 de mai sus că Comisia motivase corespunzător cerințelor legale întinderea și dimensiunea pieței geografice relevante, argumentul care vizează considerentul (61) al deciziei atacate și considerentul (484) al Deciziei din 2007 se întemeiază pe o premisă eronată și nu poate, așadar, să fie primit.
- 62 În al treilea rând, potrivit reclamantei, nici Decizia din 2007, nici decizia atacată nu conțin explicații cu privire la modul în care a fost calculat quantumul de plecare al TM T&D și cu privire la motivele pentru care acesta ar fi adecvat. Astfel, în măsura în care nu ar fi fost furnizată nicio indicație cu privire la alegerea cuantumului exact, acesta pare să fie arbitrar. Reclamanta repetă, în plus, că referirea la valoarea de piață în SEE care figurează în considerentul (484) al Deciziei din 2007 este lipsită de temei pentru motivele explicate la punctul 57 de mai sus.
- 63 În această privință, în considerentele (57)-(61) ale deciziei atacate, Comisia a considerat că, deoarece încălcarea în cauză era foarte gravă, se impunea aplicarea unui tratament diferențiat pentru a reflecta capacitatea inegală a diferitor întreprinderi de a cauza un prejudiciu semnificativ concurenței. Astfel cum s-a constatat la punctul 61 de mai sus, Comisia a constatat că acest tratament diferențiat trebuia să ia forma unei împărțiri pe categorii a cuantumurilor de plecare în funcție de cifrele de afaceri mondiale aferente GIS pentru anul 2003. Referindu-se la clasificarea pe categorii stabilită în considerentele (484)-(488) ale Deciziei din 2007, Comisia a arătat în considerentul (61) al deciziei atacate că cifra de afaceri mondială a TM T&D pentru GIS o plasa în a doua categorie, ceea ce avea ca rezultat un quantum ipotetic de plecare pentru aceasta de 31 000 000 de euro.

- 64 Considerentul (483) al Deciziei din 2007 precizează în plus că stabilirea categoriilor a fost făcută astfel încât diferențele dintre cotele de piață privind GIS ale întreprinderilor din aceeași categorie să fie mai puțin importante decât diferențele în raport cu cotele de piață ale întreprinderilor plasate în categorii diferite.
- 65 În acest context, reiese, pe de altă parte, din cuprinsul punctului 1 A din Liniile directe privind calcularea amenzilor că, în ceea ce privește încălcările foarte grave, cuantumul de plecare posibil era mai mare de 20 000 000 de euro.
- 66 Or, aceste elemente sunt de natură să permită reclamantei să înțeleagă elementele de apreciere care au permis Comisiei să măsoare gravitatea încălcării săvârșite de aceasta, ceea ce presupune că Comisia a respectat obligația de motivare care îi incumbă și că nu avea, printre altele, obligația de a include în decizia atacată o expunere mai detaliată sau date exprimate în cifre referitoare la determinarea exactă a cuantumului de plecare al TM T&D (a se vedea în acest sens Hotărârea din 29 aprilie 2004, Tokai Carbon și alții/Comisia, T-236/01, T-244/01-T-246/01, T-251/01 și T-252/01, Rec., EU:T:2004:118, punctul 252).
- 67 În plus, chiar dacă Comisia nu indică în decizia atacată motivele pentru care a ales cifra precisă de 31 000 000 de euro pentru întreprinderile clasificate în a doua categorie, printre care TM T&D, această alegere nu poate fi calificată drept arbitrară și nu depășește limitele puterii discreționare de care dispune aceasta în materie (a se vedea prin analogie Hotărârea Tokai Carbon și alții/Comisia, punctul 66 de mai sus, EU:T:2004:118, punctul 224), întrucât a fost efectuată pe baza elementelor amintite la punctele 63-65 de mai sus.
- 68 În ceea ce privește argumentul vizând referirea la valoarea de piață în SEE care figurează în considerentul (484) al Deciziei din 2007, este suficient să se facă trimitere la punctele 58 și 61 de mai sus.
- 69 În al patrulea rând, reclamanta susține că Comisia nu a motivat nici alegerea coeficientului său de descurajare, nici motivele pentru care era adecvat să îi aplice coeficientul menționat chiar și pentru perioada de activitate a TM T&D, cu consecința de a-i impune cuantumul suplimentar.
- 70 În această privință, pe de o parte, reiese din cuprinsul punctelor 310-317 din Hotărârea din 3 martie 2011, Siemens/Comisia (T-110/07, Rep., EU:T:2011:68) că, în considerentul (491) al Deciziei din 2007, Comisia a expus corespunzător cerințelor legale elementele luate în considerare pentru majorarea cuantumurilor de plecare ale amenzilor în scopul descurajării. Întrucât această constatare este aplicabilă coeficientului de descurajare impus reclamantei în decizia atacată, trebuie să se concluzioneze că reclamanta a fost în măsură să cunoască justificarea acestei majorări în ceea ce privește cuantumul de plecare al amenzii sale și să își exercite drepturile și că Tribunalul este în măsură să își exercite controlul.
- 71 Pe de altă parte, trebuie arătat că Comisia nu avea obligația de a-și motiva în mod specific alegerea de a aplica coeficientul de descurajare reclamantei pentru perioada de activitate a TM T&D. Astfel, întrucât Comisia a imputat reclamantei răspunderea pentru activitățile TM T&D, intenția sa de a asigura caracterul descurajator al amenzii impuse acesteia din urmă, exprimată în considerentele (69)-(71) ale deciziei atacate coroborate cu considerentul (491) al Deciziei din 2007, implica aplicarea coeficientului de descurajare de asemenea în raport cu aceeași perioadă și, pe cale de consecință, impunerea cuantumului suplimentar.
- 72 Având în vedere cele ce precedă, se impune respingerea criticilor întemeiate pe încălcarea obligației de motivare prezentate în cadrul primului motiv, precum și a criticii întemeiate, în cadrul aceluiași motiv, pe o încălcare a principiului bunei administrări, care nu este susținută de argumente autonome.
- 73 Pe cale de consecință, se impune respingerea primului motiv în integralitatea sa.

Cu privire la al șaptelea motiv, întemeiat pe o încălcare a obligației de motivare și a dreptului la apărare al reclamantei în ceea ce privește stabilirea proporțiilor din quantumul de plecare al TM T&D care trebuie împărțite între reclamantă și Toshiba

- 74 Reclamanta susține că Comisia a încălcat obligația de motivare întrucât a omis să indice motivele pentru care se impunea repartizarea quantumului de plecare al TM T&D între ea și Toshiba în funcție de proporția din vânzările de GIS realizate de fiecare dintre acestea în anul 2001. Astfel, deși decizia atacată arată că nu este necesar să se repartizeze quantumul de plecare al TM T&D în funcție de participațiile celor doi acționari ai săi, aceasta nu explică motivul pentru care ar fi necesar să reflecte situațiile respective ale acestora din anul 2001 sau de la o dată anterioară, deși această abordare nu corespunde metodologiei generale a Deciziei din 2007 și a deciziei atacate și nu a fost aplicată nici în cazul Schneider Electric SA (denumită în continuare „Schneider”) în ceea ce privește participarea sa în VAS, întreprindere comună cu VA Tech. Absența unei explicații a diferenței de tratament între reclamantă și Schneider ar implica, pe de altă parte, o încălcare a dreptului la apărare al reclamantei.
- 75 Comisia contestă temeinicia argumentelor reclamantei.
- 76 În primul rând, în această privință, trebuie să se arate că în considerentele (52) și (57) ale deciziei atacate se amintește că, la stabilirea quantumului amenzii, Comisia trebuie să ia în considerare gravitatea încălcării și poate, în cazul unei încălcări foarte grave, să aplice un tratament diferențiat întemeiat pe capacitatea economică a diferitor întreprinderi de a cauza un prejudiciu serios concurenței.
- 77 În al doilea rând, s-a constatat în Decizia din 2007 și s-a amintit în considerentele (1)-(3) ale deciziei atacate că, deși activitățile reclamantei și ale Toshiba în domeniul GIS au fost transferate către TM T&D în anul 2002, acestea au participat la încălcare în mod individual în marea majoritate a perioadei încălcării.
- 78 În al treilea rând, reiese din considerentele (62) și (67) ale deciziei atacate că, în aceste circumstanțe, luarea în considerare a poziției concurențiale inegale a celor doi acționari ai TM T&D la momentul creării acesteia permitea o mai bună apreciere a capacității lor respective de a cauza un prejudiciu serios concurenței decât participarea lor la capitalul TM T&D.
- 79 În al patrulea rând, potrivit considerentului (67) al deciziei atacate, aceasta era situația cu atât mai mult cu cât proporția vânzărilor de GIS ale reclamantei și ale Toshiba în anul 2001 diferea în mod semnificativ de proporția participării lor la capitalul TM T&D, ceea ce implică faptul că această din urmă proporție nu reflecta în mod fiabil realitatea pieței.
- 80 În al cincilea rând, ca răspuns la o întrebare a Tribunalului, reclamanta a precizat că, în procedura care a condus la adoptarea deciziei atacate și în special în observațiile sale asupra scrisorii privind situația de fapt, aceasta nu a invocat faptul că metoda avută în vedere în scrisoarea menționată era diferită de cea urmată în Decizia din 2007 în privința Schneider. În aceste circumstanțe, Comisia nu avea obligația de a furniza o motivare specifică cu privire la acest punct, care să depășească explicația care figurează în considerentul (67) al deciziei atacate și este rezumată la punctul 79 de mai sus.
- 81 Mai mult și în orice caz, motivul specific pentru care situația Schneider era diferită de cea a reclamantei, și anume absența cifrelor de afaceri pertinente ale Schneider pentru anul 2001 sau 2003, a fost expusă în fragmentul din Hotărârea Mitsubishi Electric/Comisia, punctul 8 de mai sus (EU:T:2011:345), privind dorința Comisiei de a reflecta capacitatea inegală a reclamantei și a Toshiba de a contribui la încălcare, la care fac trimitere considerentele (62) și (67) ale deciziei atacate.
- 82 Astfel, rezultă în mod suficient de clar din motivarea deciziei atacate coroborată, în măsura în care este necesar, cu Hotărârea Mitsubishi Electric/Comisia, punctul 8 de mai sus (EU:T:2011:345), mai întâi, că alegerea Comisiei de a repartiza quantumul de plecare al TM T&D între reclamantă și Toshiba în

funcție de proporția din vânzările de GIS realizate de fiecare dintre ele în anul 2001 era motivată de dorința de a reflecta capacitatea lor respectivă de a cauza un prejudiciu serios concurenței, apoi, că situația reclamantei și a Toshiba era diferită de cea a altor întreprinderi europene decât Schneider prin faptul că acestea participaseră la încălcare în mod individual în marea majoritate a perioadei încălcării, dar își transferaseră activitățile către TM T&D în anul 2012 și, în sfârșit, că situația Schneider era diferită de cea a reclamantei și a Toshiba prin faptul că cifrele de afaceri pertinente ale Schneider pentru anul 2001 sau 2003 nu erau disponibile. În aceste împrejurări, trebuie să se concluzioneze că, cu privire la acest punct, motivarea deciziei atacate îndeplinește cerințele impuse de jurisprudența citată la punctul 53 de mai sus.

- 83 Pe de altă parte, în măsura în care reclamanta era, în mod necesar, la curent cu constatările efectuate în Hotărârea Mitsubishi Electric/Comisia, punctul 8 de mai sus (EU:T:2011:345), aceasta nu poate invoca faptul că Comisia i-a încălcat dreptul la apărare omițând să îi furnizeze precizări cu privire la diferența de tratament între aceasta și Schneider înainte de adoptarea deciziei atacate. Aceasta este situația cu atât mai mult cu cât, astfel cum s-a constatat la punctul 80 de mai sus, reclamanta nu a invocat faptul că metoda care urma să îi fie aplicată era diferită de cea aplicată Schneider.
- 84 Prin urmare, al șaptelea motiv trebuie respins în integralitatea sa.

Cu privire la al nouălea motiv, întemeiat pe o încălcare a obligației de motivare și a dreptului la apărare al reclamantei în ceea ce privește metoda de atribuire a unui quantum de plecare reclamantei pentru perioada anterioară înființării TM T&D

- 85 Reclamanta susține că Comisia a omis să motiveze corespunzător cerințelor legale decizia sa de a repartiza quantumul de plecare al TM T&D între cei doi acționari ai săi, mai degrabă decât cifra sa de afaceri pentru anul 2003, cu ocazia calculului quantumului amenzii corespunzător perioadei anterioare înființării TM T&D. Această încălcare ar constitui de asemenea o încălcare a dreptului la apărare al reclamantei.
- 86 În primul rând, reclamanta explică faptul că argumentul reținut în considerentul (66) al deciziei atacate, potrivit căruia elementul de comparație cu ceilalți participanți la încălcare s-ar pierde dacă cifra de afaceri a TM T&D ar fi repartizată între cei doi acționari ai săi în funcție de vânzările lor de GIS pentru anul 2001, întrucât o asemenea abordare ar însemna să se compare cifrele lor de afaceri virtuale pentru anul 2001 cu cifrele de afaceri reale din anul 2003 ale altor producători, subliniază, mai ales, că Comisia ar fi trebuit să repartizeze cifra de afaceri a TM T&D între acționarii săi în funcție de participațiile lor la aceasta. Astfel, nu există niciun motiv pentru a se raporta la anul 2001 în cadrul unei comparații a pozițiilor respective ale diferitor producători în anul 2003.
- 87 De asemenea, potrivit reclamantei, Comisia susține în mod eronat că împărțirea cifrei de afaceri a TM T&D pentru anul 2003 ar da naștere unor cifre de afaceri virtuale. Într-adevăr, partea din cifra de afaceri atribuită reclamantei ar reprezenta în continuare o parte din cifra de afaceri a TM T&D pentru anul 2003, fără nicio legătură cu cifra de afaceri a reclamantei pentru anul 2001.
- 88 Astfel, argumentul Comisiei expus în considerentul (66) al deciziei atacate ar fi „eronat și illogic”, întrucât Comisia nu furnizează nicio explicație rațională a faptului că cifra de afaceri a TM T&D nu putea fi repartizată între acționarii săi.
- 89 În al doilea rând, deși considerentul (59) al deciziei atacate face trimitere la valoarea vânzărilor reclamantei și ale Toshiba, considerentul (60) atribuie un quantum de plecare TM T&D care trebuie împărțit între acționarii săi. Astfel, potrivit reclamantei, metodologia urmată de Comisie este incoerentă în raport cu obiectivul declarat și nu are nicio justificare valabilă. Din acest motiv, Comisia ar fi încălcat obligația de motivare și dreptul la apărare al reclamantei, ceea ce ar avea ca efect că amenda impusă acesteia din urmă trebuie să fie anulată sau redusă.

90 Comisia contestă temeinicia argumentelor reclamantei, arătând, printre altele, că prezentul motiv nu indică o încălcare a obligației de motivare, reclamanta limitându-se să explice că nu este de acord cu motivele reținute în decizia atacată.

91 În această privință, trebuie într-adevăr să se arate că prima critică a reclamantei, expusă la punctele 86-88 de mai sus, nu vizează nici motivarea deciziei atacate, nici respectarea dreptului său la apărare în procedura care a condus la adoptarea deciziei menționate, ci temeinicia argumentației expuse de Comisie. Prin urmare, prima critică este inoperantă în cadrul prezentului motiv și argumentele care o susțin vor fi examinate în cadrul celui de al șaselea și al celui de al șaptelea motiv de mai jos.

92 În ceea ce privește a doua critică, argumentația expusă la punctul 89 de mai sus vizează o pretinsă incoerență a motivării deciziei atacate, iar nu problema respectării dreptului la apărare al reclamantei. Prin urmare, a doua critică trebuie respinsă ca inoperantă în măsura în care este întemeiată pe o încălcare a drepturilor menționate.

93 În ceea ce privește pretinsa incoerență în motivare, considerentul (59) al deciziei atacate constată următoarele:

„În vederea tratamentului diferențiat, Comisia a utilizat anul 2003 drept an de referință pentru determinarea valorii vânzărilor [reclamantei] și ale Toshiba. Această abordare este coerentă cu constatările Tribunalului din [Hotărârea din 12 iulie 2011, Toshiba/Comisia (T-113/07, Rep., EU:T:2011:343)] și din Hotărârea Mitsubishi Electric/Comisia (punctul 8 de mai sus, EU:T:2011:345).”

94 Potrivit considerentului (60) al deciziei atacate:

„Întrucât în anul 2003, astfel cum [se stabilește] în [Decizia din 2007], [reclamanta] și Toshiba au participat la cartel prin intermediul întreprinderii lor comune TM T&D, Comisia a utilizat cifra de afaceri mondială [în materie de] GIS a TM T&D în 2003 pentru a stabili un quantum de plecare, care a fost utilizat în scopul calculării amenzii care trebuia aplicată [reclamantei] și Toshiba pentru perioada cuprinsă între 1 octombrie 2002 și 11 mai 2004 [...] Cu toate acestea, Comisia nu a aplicat [acest] quantum ipotetic de plecare ca amendă separată, ci îl utilizează numai i) ca bază de calcul al majorării pentru durată în perioada 1 octombrie 2002-11 mai 2004 și ii) ca bază pentru determinarea quantumurilor de plecare individuale al Toshiba și [al reclamantei] pentru perioada participării lor individuale la cartel [...]”

95 Or, aceste două pasaje nu sunt incoerente și, în particular, nu indică faptul că Comisia ar fi decis, inițial, să determine valorile vânzărilor individuale ale reclamantei și ale Toshiba pentru a abandona, ulterior, această metodologie în beneficiul împărțirii quantumului de plecare al TM T&D între acționarii săi.

96 Astfel, reiese mai degrabă din considerentele (59) și (60) ale deciziei atacate, în esență, că, în cazul reclamantei, regula generală urmată în Decizia din 2007 și asupra căreia Tribunalul a insistat în Hotărârea Mitsubishi Electric/Comisia, punctul 8 de mai sus (EU:T:2011:345), și anume utilizarea anului 2003 ca an de referință pentru determinarea valorii vânzărilor, trebuie să fie aplicată potrivit unor modalități specifice, dat fiind că, în cursul aceluși an, reclamanta nu a înregistrat ea însăși vânzări de GIS, ținând seama de faptul că își transferase activitățile din acest sector către TM T&D. O asemenea motivare este coerentă și îndeplinește cerințele impuse de jurisprudența citată la punctul 53 de mai sus.

97 În aceste împrejurări, trebuie să se respingă a doua critică drept neîntemeiată în măsura în care vizează o încălcare a obligației de motivare.

98 Având în vedere cele ce precedă, al nouălea motiv trebuie respins ca fiind în parte inoperant și în parte neîntemeiat.

Cu privire la al optulea motiv, întemeiat pe o încălcare a principiului egalității de tratament și a principiului proporționalității în ceea ce privește metoda de atribuire a unui quantum de plecare reclamantei pentru perioada anterioară înființării TM T&D

- 99 Prin intermediul celui de al optulea motiv, reclamanta invocă o încălcare a principiului egalității de tratament și a principiului proporționalității în ceea ce privește metoda prin care i s-a atribuit un quantum de plecare pentru perioada anterioară înființării TM T&D.
- 100 Reclamanta susține, în această privință, că, mai degrabă decât să stabilească un quantum de plecare ipotetic pentru TM T&D și să îl împartă între reclamantă și Toshiba, Comisia ar fi trebuit, mai întâi, să împartă între cele două întreprinderi cifra de afaceri a TM T&D pentru anul 2003, apoi să calculeze cotele lor pe piața mondială în anul 2003 în temeiul cotelor lor respective din cifra de afaceri a TM T&D și, în sfârșit, să le încadreze în grupul de quantumuri de plecare adecvat, determinat în Decizia din 2007 în funcție de cotele de piață mondiale. Reclamanta susține că în acest mod ar fi fost tratată la fel ca producătorii europeni.
- 101 Reclamanta își susține poziția prin trei serii de argumente.
- 102 În primul rând, aceasta invocă anumite pasaje din decizia atacată, din care ar reieși că determinarea quantumului amenzilor ar fi trebuit să se bazeze pe valoarea vânzărilor de GIS în anul 2003.
- 103 În al doilea rând, reclamanta invocă mai multe argumente vizând, în esență, o pretinsă incoerență între alegerea de a stabili un quantum de plecare pentru TM T&D și faptul că amenzile au fost aplicate reclamantei înseși.
- 104 În al treilea rând, reclamanta critică constatarea Comisiei care figurează în considerentul (66) al deciziei atacate potrivit căreia metoda pe care a propus-o ar fi avut drept consecință recurgerea la cifra sa de afaceri virtuală din anul 2001.
- 105 Comisia contestă temeinicia argumentelor reclamantei.
- 106 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că Comisia dispune de o marjă de apreciere la stabilirea quantumului amenzilor pentru a orienta comportamentul întreprinderilor în sensul respectării normelor de concurență (a se vedea Hotărârea Tokai Carbon și alții/Comisia, punctul 66 de mai sus, EU:T:2004:118, punctul 216 și jurisprudența citată).
- 107 Quantumul amenzii este stabilit de Comisie în funcție de gravitatea încălcării și, dacă este necesar, de durata acesteia. Gravitatea încălcării trebuie stabilită în funcție de criterii precum împrejurările specifice ale cauzei, contextul acesteia și efectul descurajator al amenzilor. Trebuie să se țină seama de elemente obiective precum conținutul și durata comportamentelor anticoncurențiale, numărul și intensitatea acestora, întinderea pieței afectate și atingerea adusă ordinii publice economice. De asemenea, analiza trebuie să ia în considerare importanța relativă și cota de piață a întreprinderilor răspunzătoare, precum și o eventuală încălcare repetată (Hotărârea Aalborg Portland și alții/Comisia, punctul 38 de mai sus, EU:C:2004:6, punctele 89-91).
- 108 Cu toate acestea, de fiecare dată când Comisia decide să impună amenzi în temeiul dreptului concurenței, aceasta are obligația de a respecta principiile generale de drept, printre care se numără principiul egalității de tratament, astfel cum a fost interpretat de instanțele Uniunii (Hotărârea din 27 septembrie 2006, Archer Daniels Midland/Comisia, T-59/02, Rec., EU:T:2006:272, punctul 315). Potrivit unei jurisprudențe constante, principiul egalității de tratament sau al nediscriminării impune ca situații comparabile să nu fie tratate în mod diferit, iar situații diferite să nu fie tratate în același mod, cu excepția cazului în care un astfel de tratament este justificat în mod obiectiv (a se vedea Hotărârea din 14 mai 1998, BPB de Eendracht/Comisia, T-311/94, Rec., EU:T:1998:93, punctul 309 și jurisprudența citată).

- 109 În speță, este necesar să se arate, cu titlu introductiv, că reclamanta nu contestă că, în cursul anului de referință, și anume 2003, aceasta nu înregistrase ea însăși vânzări de GIS, întrucât își transferase activitățile în acest sector către TM T&D în anul 2002.
- 110 Această împrejurare implică faptul că amenda reclamantei nu putea fi calculată exact în același mod ca cea a destinatarilor europeni ai Deciziei din 2007 și că, cu privire la acest aspect, situația sa nu era, așadar, comparabilă cu cea a acestora din urmă.
- 111 În aceste împrejurări, Comisia a ales în mod întemeiat să stabilească un quantum ipotetic de plecare pentru TM T&D și să îl repartizeze între acționarii săi, mai degrabă decât să împartă vânzările mondiale de GIS ale TM T&D între acționarii săi și să determine quantumurile lor de plecare individuale pe baza cotelor lor respective din vânzările menționate.
- 112 Astfel, după cum reiese din considerentul (2) al deciziei atacate și din considerentul (61) al Deciziei din 2007, TM T&D era o întreprindere comună răspunzătoare pe deplin de producția și de vânzarea de GIS. Astfel, TM T&D constituia o entitate distinctă de acționarii săi, deși era controlată în comun de aceștia.
- 113 Această circumstanță rezultă, pe de altă parte, din cuprinsul punctului 7.2.7 din Decizia din 2007, consacrat determinării destinatarilor săi. Astfel, în considerentele (407) și (435) ale deciziei menționate, răspunderea reclamantei și a Toshiba a fost reținută în mod explicit, în calitate de acționari, pentru „încălcarea săvârșită de TM T&D între 1 octombrie 2002 și 11 mai 2004”.
- 114 Argumentele reclamantei nu sunt de natură să repună în discuție această concluzie.
- 115 Astfel, prin prima sa serie de argumente, amintită la punctul 102 de mai sus, reclamanta susține că reiese din considerentele (59)-(62) și (66) ale deciziei atacate că stabilirea quantumului amenzilor ar fi trebuit să fie întemeiată pe valoarea vânzărilor de GIS individuale ale reclamantei și ale Toshiba în anul 2003.
- 116 Or, astfel cum s-a constatat deja la punctul 96 de mai sus, reiese din considerentele (59) și (60) ale deciziei atacate, în esență, că, în cazul reclamantei, regula generală urmată în Decizia din 2007 și asupra căreia Tribunalul a insistat în Hotărârea Mitsubishi Electric/Comisia, punctul 8 de mai sus (EU:T:2011:345), și anume utilizarea anului 2003 ca an de referință pentru determinarea valorii vânzărilor, trebuia să fie aplicată potrivit unor modalități specifice, dat fiind că, în cursul aceluși an, reclamanta nu a înregistrat ea însăși vânzări de GIS, ținând seama de faptul că își transferase activitățile din acest sector către TM T&D.
- 117 Această interpretare este confirmată atât de considerentele (62) și (66) ale deciziei atacate, cât și de Hotărârea Mitsubishi Electric/Comisia, punctul 8 de mai sus (EU:T:2011:345), în care Tribunalul a amintit în mod explicit metoda urmată de Comisie în decizia atacată drept exemplu adecvat.
- 118 În ceea ce privește a doua serie de argumente, amintită la punctul 103 de mai sus, reclamanta arată că, în măsura în care obiectivul stabilirii quantumului său de plecare este acela de a-i aplica o amendă individuală, Comisia nu poate invoca faptul că, în anul 2003, reclamanta a participat la încălcare prin intermediul TM T&D. Astfel, în ceea ce privește amenda corespunzătoare perioadei care a precedat înființarea TM T&D, care este o amendă individuală aplicată reclamantei, quantumul de plecare aplicabil ar fi trebuit să fie calculat potrivit aceleiași metodologii ca și cea utilizată pentru ceilalți participanți la încălcare, așadar, cu alte cuvinte, pe baza cifrei sale de afaceri pentru anul 2003. Quantumul de plecare al TM T&D ar fi un quantum distinct, aplicabil pentru perioada de activitate a TM T&D.

- 119 În această privință, s-a arătat deja la punctele 109 și 110 de mai sus că amenda reclamantei nu putea fi calculată exact în același mod ca cea a destinatarilor europeni ai Deciziei din 2007, întrucât aceasta nu avea cifră de afaceri proprie pentru anul 2003 în ceea ce privește GIS. Faptul că amenzile aplicate în decizia atacată au fost aplicate doar reclamantei și Toshiba, ținând seama de dizolvarea TM T&D în anul 2005, nu poate avea drept consecință obligarea Comisiei la divizarea în mod artificial a cifrei de afaceri a acesteia din urmă, cu nerespectarea faptului că aceasta activa pe piață în anul de referință ca operator distinct de acționarii săi. Astfel, o asemenea abordare ar însemna, în esență, îndepărtarea de la intenția manifestată de Comisie de a se întemeia pe cifrele de afaceri realizate în anul menționat ca bază pentru stabilirea amenzilor.
- 120 În cadrul celei de a treia serii de argumente, amintită la punctul 104 de mai sus, reclamanta contestă faptul că recurgerea la metoda sugerată de aceasta ar avea drept consecință recurgerea la „cifre de afaceri virtuale pentru anul 2001”. Reclamanta precizează, în acest context, că partea din cifra de afaceri care i-ar fi fost atribuită potrivit metodei pe care o are în vedere ar reprezenta tot o parte din cifra de afaceri a TM T&D pentru anul 2003, fără legătură cu cifra ei de afaceri pentru anul 2001.
- 121 În această privință, trebuie să se admită că sensul celei de a cincea teze a considerentului (66) al deciziei atacate, potrivit căreia metoda sugerată de reclamante „ar fi inadecvată întrucât ar implica o comparare a cifrelor de afaceri virtuale pentru anul 2001 ale [reclamantei] și [ale] Toshiba cu cifrele de afaceri pentru anul 2003 ale altor întreprinderi”, nu este pe deplin clar, întrucât, printre altele, Comisia nu a definit noțiunea „cifră de afaceri virtuală pentru anul 2001”.
- 122 În aceste condiții, în tezele a treia și a patra ale considerentului (66) al deciziei atacate, Comisia a explicat că metoda propusă de reclamantă nu permitea să se reflecte ponderea TM T&D, în calitate de entitate care a participat la încălcarea în anul 2003, în cadrul acesteia din urmă. Astfel, citită în contextul tezelor imediat precedente, a cincea teză a aceluiași considerent (66) exprimă faptul că, în opinia Comisiei, metoda propusă de reclamantă ar avea drept consecință divizarea în mod artificial a cifrei de afaceri a TM T&D, în pofida calității sale de entitate distinctă de acționarii săi, pentru a determina cifre de afaceri virtuale ale acestora din urmă. Or, astfel cum reiese din cuprinsul punctelor 111-113 și 119 de mai sus, această constatare a Comisiei este întemeiată.
- 123 Având în vedere toate cele de mai sus, al optulea motiv trebuie respins.

Cu privire la al șaselea motiv, întemeiat pe o încălcare a principiului egalității de tratament și a principiului proporționalității cu ocazia stabilirii proporțiilor din quantumul de plecare al TM T&D care trebuie împărțite între reclamantă și Toshiba

- 124 Prin intermediul celui de al șaselea motiv, reclamanta susține că, la calcularea quantumului amenzii, Comisia a împărțit în mod incorect quantumul de plecare al TM T&D între reclamantă și Toshiba în considerentul (62) al deciziei atacate. Astfel, alegerea Comisiei de a repartiza quantumul de plecare al TM T&D în funcție de proporția vânzărilor de GIS realizate de reclamantă și de Toshiba în cursul anului care a precedat înființarea TM T&D, și anume 2001, ar avea drept consecință supraestimarea părții din quantumul de plecare al TM T&D imputabilă reclamantei.
- 125 Reclamanta subliniază, în acest context, că alegerea sa de a-și exercita activitățile în domeniul GIS prin intermediul TM T&D nu poate fi relevantă în cadrul calculării quantumului amenzii. Or, în măsura în care TM T&D era o întreprindere comună ale cărei drepturi, obligații, competențe de decizie și beneficii erau repartizate în părți egale între cei doi acționari, reclamanta apreciază că Comisia ar fi trebuit să îi atribuie 50 % din quantumul de plecare al TM T&D.
- 126 Reclamanta adaugă că obiectivul invocat de Comisie pentru a justifica repartizarea quantumului de plecare al TM T&D nu a fost urmărit de producătorii europeni. Astfel, quantumurile de plecare ale acestora din urmă au fost pur și simplu stabilite în funcție de cifra lor de afaceri din ultimul an

complet al încălcării, respectiv 2003, fără ca Comisia să fi stabilit dacă aceste cifre de afaceri erau reprezentative. În particular, Comisia a stabilit quantumul de plecare pentru Schneider la 40 % din quantumul de plecare al VA Tech, întrucât acest procentaj corespundea cotei sale de participație la VAS, fără a stabili proporția precisă a vânzărilor Schneider raportate la cele ale VA Tech la momentul înființării VAS.

- 127 În aceste circumstanțe, reclamanta apreciază că a făcut obiectul unui tratament inegal nejustificat din partea Comisiei.
- 128 În sfârșit, reclamanta susține că Comisia ar fi trebuit să repartizeze quantumul de plecare al TM T&D între acționarii săi în funcție de participațiile lor la aceasta din urmă, pentru a evita raportarea la anul 2001 în cadrul unei comparații a pozițiilor respective ale diferitor producători în anul 2003, astfel cum sugerează argumentul Comisiei expus în considerentul (66) al deciziei atacate.
- 129 Comisia contestă temeinicia argumentelor reclamantei. Pe de o parte, Comisia arată că relevanța obiectivului urmărit de ea cu ocazia împărțirii quantumului de plecare al TM T&D a fost recunoscută de Tribunal în Hotărârea Mitsubishi Electric/Comisia, punctul 8 de mai sus (EU:T:2011:345). Pe de altă parte, situația Schneider ar fi diferită de prezenta speță în mai multe privințe.
- 130 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că Comisia a ales, în considerentele (62) și (67) ale deciziei atacate, să împartă quantumul ipotetic de plecare al TM T&D între reclamantă și Toshiba în funcție de proporția vânzărilor lor de GIS în anul 2001 pentru a reflecta capacitatea inegală a reclamantei și a Toshiba de a contribui la încălcare în perioada care a precedat înființarea TM T&D. În măsura în care cota de piață a reclamantei în ceea ce privește GIS era semnificativ mai mare decât cea a Toshiba, acesteia i-au fost atribuite, în considerentul (63) al deciziei atacate, aproximativ două treimi din quantumul de plecare al TM T&D, în timp ce doar o treime din acest quantum a fost atribuit Toshiba.
- 131 În această privință, în primul rând, nu se contestă că reclamanta și Toshiba dețineau fiecare 50 % din capitalul TM T&D. Totuși, această împrejurare nu afectează faptul că activitățile în materie de GIS transferate de aceste întreprinderi către TM T&D la înființarea sa și cotele de piață corespunzătoare acestor activități erau inegale din cauza pozițiilor concurențiale respective ale reclamantei și ale Toshiba pe piața GIS la momentul relevant.
- 132 În aceste împrejurări, reclamanta invocă în mod eronat cota sa de participare și pe cea a Toshiba la capitalul TM T&D, care pot să fi fost motivate sau influențate de circumstanțe străine de piața GIS, pentru a respinge luarea în considerare a situației reale pe această piață, astfel cum este atestată de cifrele de afaceri pentru anul 2001, ultimul an complet care a precedat înființarea TM T&D.
- 133 În al doilea rând, în ceea ce privește critica întemeiată pe o încălcare a principiului egalității de tratament, trebuie amintit că reiese din jurisprudența citată la punctul 108 de mai sus că, de fiecare dată când Comisia decide să impună amenzi în temeiul dreptului concurenței, principiul menționat impune ca situații comparabile să nu fie tratate în mod diferit, iar situații diferite să nu fie tratate în același mod, cu excepția cazului în care un astfel de tratament este justificat în mod obiectiv.
- 134 În speță, nu se contestă că quantumul amenzii reclamantei a fost calculat potrivit unor modalități care diferă de cele aplicate la calcularea quantumului amenzilor producătorilor europeni. Acestea fiind spuse, trebuie arătat că reclamanta se afla într-o poziție diferită atât în raport cu producătorii menționați în general, cât și în raport cu Schneider în particular.
- 135 Astfel, pe de o parte, în anul de referință, activitățile în materie de GIS exercitate anterior de reclamantă și de Toshiba erau exercitate de întreprinderea lor comună, TM T&D. Această împrejurare distinge între cazul reclamantei și cel al întreprinderilor europene, cu excepția Schneider și a VA Tech, care își reuniseră activitățile în materie de GIS în cadrul VAS.

- 136 Pe de altă parte, reclamanta susține în mod eronat că Comisia nu a intenționat să reflecte pozițiile concurențiale relative ale celor doi acționari ai VAS, Schneider și VA Tech, cu ocazia stabilirii amenzilor aplicate acestora. Astfel, după cum s-a constatat la punctul 275 din Hotărârea Mitsubishi Electric/Comisia, punctul 8 de mai sus (EU:T:2011:345), Comisia a urmărit același obiectiv în considerentul (489) al Deciziei din 2007, unde s-a referit în mod explicit la „contribuția Schneider la întreprinderea comună sub formă de vânzări” la momentul înființării VAS. Comisia a apreciat, totuși, că această contribuție era reflectată în mod adecvat în cota de participare a Schneider la capitalul VAS.
- 137 Or, în speță, Comisia dispunea de elemente explicite și clare, și anume cifrele de afaceri ale reclamantei și ale Toshiba pentru anul 2001, care sugerează că nivelurile lor de participare respective la capitalul TM T&D nu erau reprezentative pentru pozițiile lor individuale pe piață în cea mai mare parte a perioadei încălcării. În această privință, reclamanta nici măcar nu susține existența unor astfel de elemente în ceea ce privește poziția Schneider în cadrul VAS.
- 138 În aceste împrejurări, alegerea Comisiei de a respinge cotele de participare a reclamantei și a Toshiba la capitalul TM T&D drept criteriu de repartizare a cuantumului de plecare al acesteia din urmă, în favoarea vânzărilor de GIS ale reclamantei și ale Toshiba în anul 2001, nu constituie o încălcare a principiului egalității de tratament.
- 139 În măsura în care reclamanta susține, în continuare, în acest context, că Comisia nu a justificat tratamentul inegal care îi fusese aplicat, se impune să se facă trimitere la punctele 80-82 de mai sus.
- 140 În al treilea rând, în ceea ce privește argumentul reclamantei expus la punctul 128 de mai sus, este desigur adevărat că faptul de a reține vânzările de GIS ale reclamantei și ale Toshiba realizate în 2001 drept criteriu de repartizare are ca rezultat introducerea în calcul a unui element care face trimitere la un alt an decât cel de referință, și anume 2003.
- 141 Cu toate acestea, mai întâi, nu se contestă că informația fundamentală care susține metoda de calcul urmată de Comisie este cifra de afaceri a TM T&D pentru anul de referință, ceea ce implică faptul că respectiva metodă permite o comparație obiectivă cu celelalte întreprinderi care au participat la înțelegere. Această împrejurare este menționată, de altfel, explicit în considerentul (66) al deciziei atacate.
- 142 În continuare, după cum reiese din cuprinsul punctelor 131 și 132 de mai sus, luarea în considerare a vânzărilor de GIS ale reclamantei și ale Toshiba pentru anul 2001 permite să reflecte pozițiile lor reale pe piața GIS în cea mai mare parte a perioadei încălcării, poziții care nu erau reflectate în mod fidel de cotele participațiilor lor la capitalul TM T&D.
- 143 În sfârșit, luarea în considerare a vânzărilor de GIS ale reclamantei și ale Toshiba pentru anul 2001 drept criteriu de repartizare a cuantumului de plecare al TM T&D a fost reținută în mod explicit la punctul 276 din Hotărârea Mitsubishi Electric/Comisia, punctul 8 de mai sus (EU:T:2011:345), ca metodă care permite concilierea principiului egalității de tratament, care impune reținerea aceluiași an de referință în privința tuturor participanților la încălcare, cu dorința Comisiei de a reflecta poziția concurențială inegală a reclamantei și a Toshiba la momentul înființării TM T&D.
- 144 Având în vedere toate cele de mai sus, al șaselea motiv trebuie respins.

Cu privire la al treilea motiv, întemeiat pe o încălcare a principiului proporționalității întrucât Comisia a calculat cuantumul amenzii reclamantei în același mod ca și cuantumul amenzilor producătorilor europeni

- 145 Prin intermediul celui de al treilea motiv, reclamanta susține că Comisia a încălcat principiul proporționalității întrucât a calculat cuantumul amenzii sale în același mod ca și pe cel al amenzilor producătorilor europeni. Reclamanta precizează că a participat la acordul GQ, contestă că a participat la înțelegerea comună și afirmă că nu a participat la acordul EQ, a cărui existență nu o cunoștea. În aceste împrejurări, chiar dacă se presupune că reclamanta poate fi considerată răspunzătoare pentru înțelegerea comună, abordarea Comisiei constând în sancționarea acesteia în același mod ca pe producătorii europeni, deși aceștia au participat, în afară de înțelegerea comună și de acordul GQ, la acordul AQ, ar fi contrară principiilor echității și proporționalității. Astfel, după cum rezultă din jurisprudență, participarea la două încălcări foarte grave trebuie să fie sancționată mai sever decât participarea la o singură încălcare gravă.
- 146 Reclamanta adaugă că, în acest context, Comisia a admis, în memoriul acesteia în răspuns la recursul său împotriva Hotărârii Mitsubishi Electric/Comisia, punctul 8 de mai sus (EU:T:2011:345), că ABB agravase încălcarea admitând că aceasta implica, în afară de producătorii europeni, și producători japonezi.
- 147 De asemenea, încălcările la care a participat reclamanta au, în opinia sa, un grad diferit de gravitate. Astfel, deși acordul EQ a avut ca efect eliminarea concurenței între concurenți reali pe piața europeană și a avut, așadar, repercusiuni substanțiale pe piața europeană, acordul GQ și pretinsa înțelegere comună, dacă se presupune că este dovedită, ar fi putut să elimine, cel mult, concurenți potențiali. Or, în realitate, acordul GQ și pretinsa înțelegere comună nu ar fi produs niciun efect în SEE, întrucât producătorii japonezi și în special reclamanta nu erau concurenți credibili pe acest teritoriu, din cauza existenței unor bariere economice și tehnice de natură obiectivă.
- 148 Comisia contestă temeinicia argumentelor reclamantei. Aceasta arată, în special, că încălcarea constatată prin Decizia din 2007 era o încălcare unică și continuă și că participarea la această încălcare a întreprinderilor japoneze, printre care reclamanta, nu era mai puțin gravă decât cea a întreprinderilor europene.
- 149 Cu titlu introductiv, trebuie arătat că constatarea reclamantei potrivit căreia aceasta contestă participarea sa la înțelegerea comună depășește obiectul prezentului litigiu. Într-adevăr, participarea reclamantei la înțelegerea comună a fost constatată în Decizia din 2007, care a devenit definitivă în această privință în urma pronunțării Hotărârii Siemens/Comisia, punctul 25 de mai sus (EU:C:2013:866). În schimb, decizia atacată nu vizează constatarea participării reclamantei la încălcare, ci numai amenda care trebuie să îi fie aplicată în consecință.
- 150 În ceea ce privește celelalte critici, potrivit jurisprudenței, în măsura în care o încălcare a fost săvârșită de mai multe întreprinderi, trebuie examinată gravitatea relativă a participării fiecăreia dintre ele (a se vedea Hotărârea din 8 iulie 1999, Comisia/Anic Partecipazioni, C-49/92 P, Rec., EU:C:1999:356, punctul 150 și jurisprudența citată). Astfel, faptul că o întreprindere nu a participat la toate elementele constitutive ale unei înțelegeri sau că aceasta a jucat un rol minor în aspectele la care a participat trebuie luat în considerare cu ocazia aprecierii gravității încălcării și a stabilirii cuantumului amenzii (Hotărârea Comisia/Anic Partecipazioni, citată anterior, EU:C:1999:356, punctul 90).
- 151 În speță, în primul rând, s-a amintit deja la punctele 2-4 de mai sus că, în Decizia din 2007, Comisia constatase existența unei încălcări unice și continue care includea înțelegerea comună, acordul GQ și acordul EQ. Astfel, reclamanta lasă să se înțeleagă în mod eronat că întreprinderile europene au participat la două încălcări, în timp ce ea a participat doar la o singură încălcare.

- 152 În al doilea rând, contrar celor pretinse de reclamantă, contribuția sa la încălcare nu este mai redusă pentru faptul că nu a participat la atribuirea proiectelor referitoare la GIS în SEE, guvernată de acordul EQ.
- 153 În această privință, este, desigur, adevărat că participarea producătorilor japonezi și cea a producătorilor europeni la acordurile și la practicile concertate constatate în Decizia din 2007 și care vizau SEE aveau o natură diferită. Astfel, întreprinderile japoneze, printre care și reclamanta, s-au angajat, în cadrul înțelegerii comune, să nu intre pe piața SEE, iar participarea lor consta, așadar, într-o inacțiune. La rândul lor, întreprinderile europene și-au alocat diferite proiecte referitoare la GIS pe aceeași piață, prin intermediul unor acte coluzive pozitive (a se vedea în acest sens Hotărârea din 12 iulie 2011, Toshiba/Comisia, T-113/07, Rep., EU:T:2011:343, punctul 260).
- 154 Cu toate acestea, este necesar să se arate că omisiunea de a acționa a întreprinderilor japoneze, printre care reclamanta, era o condiție prealabilă pentru ca atribuirea proiectelor privind GIS în SEE să poată fi realizată între producătorii europeni potrivit regulilor convenite în acest scop (Hotărârea Toshiba/Comisia, punctul 153 de mai sus, EU:T:2011:343, punctul 261). Astfel, prin respectarea angajamentelor lor în temeiul înțelegerii comune, întreprinderile japoneze aveau o contribuție necesară la funcționarea încălcării în ansamblul său.
- 155 În plus, la punctele 220 și 226 din Hotărârea Toshiba/Comisia, punctul 153 de mai sus (EU:T:2011:343), Tribunalul a constatat că participarea întreprinderilor japoneze la înțelegerea comună, care includea mecanismele de notificare și de contabilizare, presupunea că acestea erau la curent cu faptul că proiectele referitoare la GIS din SEE erau rezervate producătorilor europeni și că ele puteau să prevadă în mod rezonabil că acestea erau atribuite în cadrul unui mecanism coluziv. Astfel, independent de problema dacă producătorii japonezi aveau cunoștința de acordul EQ ca atare, aceștia erau la curent cu comportamentul ilicit care îl governa.
- 156 În consecință, este necesar să se concluzioneze că contribuția reclamantei la încălcare este comparabilă cu cea a întreprinderilor europene.
- 157 În al treilea rând, argumentul reclamantei privind faptul că ABB ar fi agravat încălcarea întrucât a recunoscut că aceasta implica și producători japonezi nu poate fi nici el reținut. Astfel, este desigur adevărat că, cu cât o încălcare implică mai mulți participanți, cu atât aceasta este mai gravă. Totuși, această împrejurare nu permite să se desprindă concluzii valabile cu privire la contribuția relativă a participării diferitor grupuri ale aceluiași participanți la încălcarea în cauză.
- 158 În al patrulea rând, în ceea ce privește comparația gravității diferitor comportamente anticoncurențiale vizate, pe de o parte, reclamanta urmărește să disocieze în mod artificial diferitele componente ale încălcării unice constatate în Decizia din 2007.
- 159 Pe de altă parte, argumentul reclamantei se bazează pe premisa de fapt potrivit căreia aceasta nu era un concurent credibil în SEE. Or, astfel cum rezultă din cuprinsul punctelor 161-182 de mai jos, această premisă nu a fost stabilită de reclamantă corespunzător cerințelor legale, ceea ce are ca rezultat că aceasta nu poate fi luată în considerare în cadrul prezentului motiv.
- 160 Având în vedere toate cele de mai sus, al treilea motiv trebuie respins.

Cu privire la al patrulea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia ar fi săvârșit o eroare întrucât s-a abținut să ia în considerare elemente de probă tehnice și economice cu ocazia determinării efectului comportamentului reclamantei și cu ocazia calculării cuantumului amenzii aplicate acesteia

- 161 Prin intermediul celui de al patrulea motiv, reclamanta susține că Comisia a săvârșit o eroare întrucât s-a abținut să ia în considerare elemente de probă tehnice și economice cu ocazia determinării efectului comportamentului său și cu ocazia calculării cuantumului amenzii aplicate acesteia. Reclamanta precizează că, după ce a primit comunicarea privind obiecțiunile din 2006, a încredințat unor experți independenți pregătirea unui raport tehnic și a unui raport economic care stabilesc, dincolo de orice îndoială rezonabilă, că un furnizor neeuropean nu ar avea nicio șansă, cu excepția vânzărilor limitate și specifice, să intre pe piața europeană a GIS între 1988 și 2004 din cauza unor obstacole economice și tehnice (denumite în continuare „rapoartele externe”).
- 162 Or, Comisia nu ar fi luat în considerare rapoartele externe cu ocazia analizei repercusiunilor încălcărilor invocate asupra pieței europene și nu ar fi furnizat argumente precise pentru a le respinge. Astfel, Comisia s-ar fi limitat să le califice drept studii generale redactate în termeni generici, în pofida faptului că acestea furnizau o explicație credibilă pentru lipsa vânzărilor reclamantei în Europa, care este de asemenea relevantă în ceea ce privește răspunderea unei întreprinderi în temeiul articolului 101 TFUE.
- 163 Astfel, potrivit reclamantei, Comisia a săvârșit o eroare prin faptul că a pornit de la ipoteza că reclamanta ar fi putut vinde GIS în Europa, în pofida concluziilor univoce ale rapoartelor externe potrivit cărora aceasta nu putea vinde aceleași GIS direct clienților europeni în majoritatea perioadei încălcării. Pentru acest motiv, Comisia ar fi încălcat obligația de a examina efectul economic al unui eventual comportament anticoncurențial cu ocazia stabilirii cuantumului unei amenzi, aplicând astfel o amendă disproporționată reclamantei.
- 164 Comisia contestă temeinicia argumentelor reclamantei și, în special, relevanța și forța probantă a rapoartelor externe.
- 165 În această privință, reiese din cuprinsul punctului 1 A din Liniile directe privind calcularea amenzilor că, la stabilirea cuantumului amenzii, trebuie luată în considerare capacitatea economică efectivă a autorilor încălcării de a crea un prejudiciu important celorlalți operatori, în special consumatorilor.
- 166 Argumentația reclamantei se reduce, în principiu, la a susține că participarea sa la încălcare nu era de natură să cauzeze un prejudiciu concurenței în SEE, contrar celor reținute de Comisie în considerentele (314)-(318) ale Deciziei din 2007, care pot fi luate în considerare în speță, întrucât nu sunt afectate de Hotărârea Mitsubishi Electric/Comisia, punctul 8 de mai sus (EU:T:2011:345).
- 167 În primul rând, în această privință, astfel cum a constatat Comisia în considerentul (317) al Deciziei din 2007, existența înțelegerii comune și în special a mecanismului de notificare și de contabilizare determină perceperea producătorilor japonezi drept concurenți potențiali credibili de către producătorii europeni, în pofida anumitor bariere la intrare obiective, a căror existență nu este contestată, de altfel, de Comisie. Dacă situația nu ar fi fost aceasta, înțelegerea comună nu ar fi fost încheiată și respectată de producătorii europeni, pentru care ar fi generat pierderea unei părți a proiectelor privind GIS în afara SEE. În măsura în care producătorii europeni erau foarte bine plasați pentru a aprecia situația din SEE, dată fiind poziția lor privilegiată în Europa, acceptarea din partea acestora a înțelegerii comune constituie un argument care pune serios în discuție caracterul plauzibil al tezei susținute de reclamantă (a se vedea prin analogie Hotărârea din 12 iulie 2011, Hitachi și alții/Comisia, T-112/07, Rep., EU:T:2011:342, punctul 319).

- 168 În al doilea rând, trebuie arătat că rapoartele externe prezentate de reclamantă au fost elaborate în scopul unor necesități specifice ale apărării în cadrul procedurii care s-a finalizat prin adoptarea Deciziei din 2007. După cum a susținut Comisia, în considerentul (318) al Deciziei din 2007, aceste rapoarte sunt redactate în termeni generali și nu evidențiază faptul că reclamanta a discutat cu privire la fezabilitatea sau la oportunitatea comercială a intrării pe piața SEE.
- 169 În plus, în ceea ce privește raportul economic, trebuie observat că unele dintre argumentele invocate sunt întemeiate pe diferențele care există între piețele naționale din Europa sau pe preferința acordată furnizorului echipamentului deja instalat. Or, cel puțin în ceea ce privește celelalte țări în afara țărilor constructoare, diferențele dintre piețele naționale ar fi afectat de asemenea producătorii europeni, ceea ce are ca rezultat că producătorii japonezi nu erau *a priori* dezavantajați cu privire la acest aspect. De asemenea, o relație anterioară satisfăcătoare cu un furnizor tinde să dezavantajeze toți ceilalți furnizori, indiferent de faptul că aceștia sunt europeni sau japonezi (a se vedea prin analogie Hotărârea Hitachi și alții/Comisia, punctul 167 de mai sus, EU:T:2011:342, punctul 323).
- 170 Pe de altă parte, unele dintre argumentele expuse în raportul economic nu sunt convingătoare.
- 171 Astfel, în ceea ce privește barierele instituționale, vizate la punctul 3 din raportul menționat, autorii lor admit ei înșiși că importanța lor a fost redusă începând cu anul 1996.
- 172 Referitor la analiza costurilor relative de producție, care figurează la punctul 4.1 din raportul economic, autorii se bazează, în ceea ce privește costul manoperei, pe o „diferență medie” pentru perioada cuprinsă între 1980 și 2003. Această abordare excesiv de generală include în calcul date pentru ani care nu sunt relevanți și, mai semnificativ, trece sub tăcere faptul că diferența era considerabil mai puțin importantă în anumite perioade, în special între 1996 și 2003, astfel cum rezultă din figura 4 de la pagina 15 din raportul economic. De asemenea, în ceea ce privește costul oțelului, datele care figurează în tabelul 4 de la pagina 16 din raportul economic, potrivit cărora prețul în Japonia era mai mic cu 3 % între 1997 și 2004, contrazic constatarea autorilor, care figurează la aceeași pagină, potrivit căreia „Japonia nu are un avantaj sau un dezavantaj în ceea ce privește oțelul”. În consecință, diferența costurilor relative de producție de 22 %, indicată în tabelul 5 din raportul economic, nu este fiabilă, în special în ceea ce privește a doua jumătate a perioadei încălcării.
- 173 În ceea ce privește raportul tehnic, autorul său a lucrat cu reclamanta la două proiecte în trecut, ceea ce tinde să pună sub semnul întrebării, într-o oarecare măsură, independența sa. De asemenea, expertul în cauză pare să aibă cunoștințe directe detaliate numai în ceea ce privește piața Regatului Unit și concluziile sale privind celelalte țări din SEE sunt întemeiate pe informațiile furnizate de alte persoane active în sector, astfel cum rezultă din cuprinsul punctelor 1, 20, 22 și 31 din raportul tehnic. În plus, unele dintre aceste concluzii, care figurează la punctele 4, 5, 31 și 32 din raportul tehnic, nu privesc domeniul tehnic sau sunt formulate în mod puțin categoric sau chiar deosebit de prudent.
- 174 Cu toate acestea, raportul tehnic menționează două dificultăți de ordin tehnic *a priori* pertinente, și anume, pe de o parte, incompatibilitatea parțială a gamei de GIS a reclamantei cu parametrii căutați de clienții europeni, amintită la punctele 29 și 30 din raportul tehnic, și, pe de altă parte, necesitatea de a efectua teste suplimentare într-un laborator independent recunoscut în general de clienții europeni, vizată la punctul 28 din raportul tehnic. Cu toate acestea, autorul raportului tehnic admite el însuși, la punctul 30 din acesta, că reclamanta ar fi putut să conceapă produse pentru piața europeană. Singura sa critică cu privire la acest aspect privește costul unei astfel de operațiuni, care este, cu toate acestea, o considerație care depășește contextul unui raport tehnic și, așadar, domeniul de expertiză al autorului său.
- 175 În plus, în Hotărârea Hitachi și alții/Comisia, punctul 167 de mai sus (EU:T:2011:342), Tribunalul a constatat deja, în această privință, că un producător japonez care dorește să intre pe piața din SEE trebuia să adapteze produsul în cauză la normele în vigoare, care decurg din standardele definite de

Comisia Electrotehnică Internațională, să efectueze un anumit număr de teste de conformitate și să obțină certificatele corespunzătoare. Cu toate acestea, reclamanta nu contestă faptul că producătorii japonezi au fost în măsură să îndeplinească aceste formalități în trecut, atunci când au efectuat vânzări sporadice de GIS în SEE, precum și vânzări mai numeroase pe alte teritorii în care standardele definite de Comisia Electrotehnică Internațională erau de asemenea aplicate (a se vedea prin analogie Hotărârea Hitachi și alții/Comisia, punctul 167 de mai sus, EU:T:2011:342, punctul 321).

- 176 Raportul tehnic se referă de asemenea la cerințe și la uzanțe tehnice suplimentare aplicabile în anumite țări din Europa Occidentală. Or, cel puțin în ceea ce privește celelalte țări decât țările constructoare, astfel de cerințe se aplicau ansamblului furnizorilor potențiali, europeni sau japonezi (a se vedea prin analogie Hotărârea Hitachi și alții/Comisia, punctul 167 de mai sus, EU:T:2011:342, punctul 322).
- 177 Situația este identică în ceea ce privește pretinsa preferință pentru producătorii naționali, amintită la punctele 26 și 29 din raportul tehnic, din moment ce din decizia atacată rezultă că țările din SEE, diferite de țările constructoare, erau chiar acelea în care nu existau furnizori naționali credibili. Un astfel de raționament este aplicabil, *a fortiori*, pretinsei preferințe pentru furnizorul echipamentului deja instalat, vizată la punctele 26, 28 și 31 din raportul tehnic, pentru motivele expuse la punctul 169 de mai sus.
- 178 Pe de altă parte, rezultă din raportul tehnic că, în cea mai mare parte, barierele la intrare care sunt descrise în acesta s-au redus progresiv începând cu a doua jumătate a anilor '90.
- 179 Pentru a concluziona examinarea celor două rapoarte, trebuie să se arate că forța lor probantă este de asemenea pusă sub semnul întrebării de situația reală de pe piață. Astfel, după cum s-a amintit la punctul 175 de mai sus și după cum reiese din considerentul (316) al Deciziei din 2007, producătorii japonezi, inclusiv reclamanta, au fost în măsură să efectueze, în perioada încălcării, vânzări sporadice de GIS în SEE, precum și vânzări mai frecvente în restul Europei și în regiunea mediteraneeană. Prin urmare, aceștia au fost în măsură, în perioada relevantă, să depășească bariere similare cu cele invocate de reclamantă în speță.
- 180 În al treilea rând, trebuie să se observe că existența prelungită a înțelegerii comune și, prin urmare, absența producătorilor japonezi pe piața SEE era susceptibilă să consolideze în mod artificial anumite bariere la intrare, menționate de reclamante, în special pe cele legate de acceptarea de către clienții europeni a furnizorilor japonezi. Or, nu se poate admite ca reclamanta să invoce consecințele funcționării încălcării la care a participat pentru a solicita o reducere a cuantumului amenzii care i-a fost aplicată pentru aceeași încălcare (a se vedea prin analogie Hotărârea Hitachi și alții/Comisia, punctul 167 de mai sus, EU:T:2011:342, punctul 327).
- 181 Având în vedere toate cele ce precedă, trebuie să se concluzioneze că reclamanta nu a motivat corespunzător cerințelor legale afirmația sa potrivit căreia participarea sa la încălcare nu era de natură să cauzeze un prejudiciu concurenței în SEE. În aceste împrejurări, nu se poate reproșa Comisiei faptul că nu a luat în considerare afirmația menționată cu ocazia calculării cuantumului amenzii reclamantei.
- 182 În consecință, se impune respingerea celui de al patrulea motiv.

Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe o încălcare a obligației de motivare, a principiului egalității de tratament și a principiului proporționalității în ceea ce privește calcularea coeficientului de descurajare

- 183 Reclamanta susține că Comisia a încălcat obligația de motivare, principiul egalității de tratament și principiul proporționalității la calcularea coeficientului de descurajare care i-a fost aplicat.

- 184 Reclamanta amintește în această privință că pragurile reținute pentru împărțirea participanților la înțelegere în categorii, pentru a determina coeficienții de descurajare, trebuie să fie stabilite într-un mod coerent și obiectiv. Aceasta apreciază că nu trebuia să fie plasată singură în a treia categorie cu un coeficient de descurajare de 1,5, ci în aceeași categorie ca ABB, cu un coeficient de 1,25.
- 185 Astfel, pe de o parte, diferența dintre cifra sa de afaceri și cea a ABB ar fi comparabilă cu diferența dintre cifrele de afaceri ale Siemens și Hitachi, plasate, ambele, în prima categorie cu un coeficient de descurajare de 2,5.
- 186 Pe de altă parte, diferențele dintre cifrele de afaceri ale întreprinderilor din prima și din a doua categorie, precum și ale celor din a doua și a treia categorie ar fi considerabil mai importante decât diferența dintre cifrele de afaceri ale reclamantei și ale ABB.
- 187 În acest context, Comisia nu ar fi prezentat nicio justificare obiectivă pentru abordarea sa, încălcând astfel principiile egalității de tratament și proporționalității. În consecință, reclamanta apreciază că un factor multiplicator de descurajare de 1,25 trebuie să îi fie aplicat de Tribunal, precum în Hotărârea Tokai Carbon și alții/Comisia, punctul 66 de mai sus (EU:T:2004:118).
- 188 Comisia contestă temeinicia argumentelor reclamantei.
- 189 În această privință, rezultă din cuprinsul punctului 320 din Hotărârea Siemens/Comisia, punctul 70 de mai sus (EU:T:2011:68), că coeficienții de descurajare determinați în Decizia din 2007, la care fac trimitere considerentele (70) și (71) ale deciziei atacate, sunt proporționali cu cifrele de afaceri ale tuturor întreprinderilor în cauză, cu excepția Siemens, pentru care raportul este degresiv întrucât acesteia i se aplică același coeficient ca societății Hitachi, deși cifra sa de afaceri mondială în anul 2005 era cu mai mult de 6 miliarde de euro mai mare decât cea a Hitachi.
- 190 Tot potrivit punctului 320 din Hotărârea Siemens/Comisia, punctul 70 de mai sus (EU:T:2011:68), un asemenea raport de proporționalitate îndeplinește cerințele enunțate la punctul 338 din Hotărârea din 5 aprilie 2006, Degussa/Comisia (T-279/02, Rec., EU:T:2006:103), potrivit căruia clasificarea întreprinderilor pe categorii în scopul determinării coeficientului de descurajare, conform principiului egalității de tratament, trebuia să fie justificată în mod obiectiv.
- 191 De asemenea, la punctul 322 din Hotărârea Siemens/Comisia, punctul 70 de mai sus (EU:T:2011:68), Tribunalul a respins ca inoperantă Hotărârea Tokai Carbon și alții/Comisia, punctul 66 de mai sus (EU:T:2004:118), invocată în speță de reclamantă, întrucât această din urmă hotărâre fusese pronunțată în împrejurări de fapt diferite.
- 192 În aceste circumstanțe, trebuie să se concluzioneze că coeficientul de descurajare al reclamantei a fost stabilit potrivit unei metode justificate în mod obiectiv, în particular în ceea ce privește alegerea Comisiei de a o plasa într-o categorie distinctă, mai degrabă decât în aceeași categorie ca ABB.
- 193 În consecință, trebuie să se respingă critica întemeiată pe o încălcare a principiului egalității de tratament și a principiului proporționalității.
- 194 Or, în măsura în care reclamanta nu a făcut obiectul unui tratament inegal, Comisia nu avea obligația de a furniza o justificare particulară cu privire la stabilirea coeficientului său de descurajare.
- 195 În plus, astfel cum s-a arătat deja la punctul 70 de mai sus, reiese din cuprinsul punctelor 310-317 din Hotărârea Siemens/Comisia, punctul 70 de mai sus (EU:T:2011:68), că, în considerentul (491) al Deciziei din 2007, Comisia a expus corespunzător cerințelor legale elementele luate în considerare pentru majorarea cuantumurilor de plecare ale amenzilor în scopul descurajării. Întrucât această constatare este aplicabilă coeficientului de descurajare impus reclamantei în decizia atacată, trebuie să

se concluzioneze că reclamanta a fost în măsură să cunoască justificarea acestei majorări în ceea ce privește cuantumul de plecare al amenzii sale și să își exercite drepturile și că Tribunalul este în măsură să își exercite controlul.

- 196 Prin urmare și în orice caz, trebuie respinsă critica întemeiată pe o încălcare a obligației de motivare, precum și al doilea motiv în integralitatea sa.
- 197 Întrucât toate motivele invocate în susținerea cererii principale au fost respinse, se impune respingerea acesteia în ansamblul său.

Cu privire la cererea subsidiară, prin care se solicită reducerea cuantumului amenzii

- 198 Prin cererea sa subsidiară, reclamanta solicită Tribunalului modificarea articolului 1 din decizia atacată în vederea anulării sau, în caz contrar, a reducerii cuantumului amenzii care i-a fost aplicată.
- 199 În această privință, trebuie să se arate că cererea subsidiară nu este susținută de alte motive sau argumente decât cele invocate în susținerea cererii principale. În consecință, având în vedere considerațiile care precedă și în lipsa altor elemente în speță de natură să conducă la anularea sau, în caz contrar, la reducerea cuantumului amenzii care a fost aplicată reclamantei, nu se impune, în exercitarea competenței de fond a Tribunalului, admiterea cererii formulate cu titlu subsidiar.
- 200 În consecință, acțiunea trebuie respinsă în totalitate.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 201 Potrivit articolului 134 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât reclamanta a căzut în pretenții, se impune obligarea acesteia la plata cheltuielilor de judecată, conform concluziilor Comisiei.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera întâi)

declară și hotărăște:

- 1) **Respinge acțiunea.**
- 2) **Obligă Mitsubishi Electric Corp. la plata cheltuielilor de judecată.**

Kanninen

Pelikánová

Buttigieg

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 19 ianuarie 2016.

Semnături

Cuprins

Istoricul cauzei	1
Procedura și concluziile părților	4
În drept	5
Cu privire la cererea principală, prin care se solicită anularea deciziei atacate	5
Cu privire la primul motiv, întemeiat pe o încălcare a obligației de motivare, a principiului buneii administrări și a dreptului la apărare al reclamantei	5
– Cu privire la criticile vizând o încălcare a dreptului la apărare al reclamantei	6
– Cu privire la criticile referitoare la motivarea deciziei atacate	8
Cu privire la al șaptelea motiv, întemeiat pe o încălcare a obligației de motivare și a dreptului la apărare al reclamantei în ceea ce privește stabilirea proporțiilor din quantumul de plecare al TM T&D care trebuie împărțite între reclamantă și Toshiba	11
Cu privire la al nouălea motiv, întemeiat pe o încălcare a obligației de motivare și a dreptului la apărare al reclamantei în ceea ce privește metoda de atribuire a unui quantum de plecare reclamantei pentru perioada anterioară înființării TM T&D	12
Cu privire la al optulea motiv, întemeiat pe o încălcare a principiului egalității de tratament și a principiului proporționalității în ceea ce privește metoda de atribuire a unui quantum de plecare reclamantei pentru perioada anterioară înființării TM T&D	14
Cu privire la al șaselea motiv, întemeiat pe o încălcare a principiului egalității de tratament și a principiului proporționalității cu ocazia stabilirii proporțiilor din quantumul de plecare al TM T&D care trebuie împărțite între reclamantă și Toshiba	16
Cu privire la al treilea motiv, întemeiat pe o încălcare a principiului proporționalității întrucât Comisia a calculat quantumul amenzii reclamantei în același mod ca și quantumul amenzilor producătorilor europeni	19
Cu privire la al patrulea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia ar fi săvârșit o eroare întrucât s-a abținut să ia în considerare elemente de probă tehnice și economice cu ocazia determinării efectului comportamentului reclamantei și cu ocazia calculării quantumului amenzii aplicate acesteia	21
Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe o încălcare a obligației de motivare, a principiului egalității de tratament și a principiului proporționalității în ceea ce privește calcularea coeficientului de descurajare	23
Cu privire la cererea subsidiară, prin care se solicită reducerea quantumului amenzii	25
Cu privire la cheltuielile de judecată	25